

MAGAZÍN PRÁVA

1. Ambici dlouhověkosti nemám chci žít naplno

07.09.2024 Magazín Práva - Barbora Cihelková

strana: 4

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; ostravských

ŠTĚPÁN KOZUB

Setkání v hotelovém baru na pražských Vinohradech vtěsnil mezi hudební koncert a divadelní představení. Přestože nesundá tmavé brýle, svou přímostí působí jako správný Ostravák. Bez okolků mluví o těžkých životních momentech, ale také o své největší lásce - čtyřleté dcerce Anežce. "Něco tak hezkého jsem nikdy nezažil," usmívá se, když přijde řeč na roli otce.

* Neurazíte se, když vám hned na začátku povím, že bych vám hádala víc než dvacet osm let?

Kdepak, vím, že mi lidi běžně tipují tak pětatřicet. Nevadí mi to.

* Na kolik let se cítíte?

Jak kdy, ale skoro nikdy ne na svůj věk. Když mám kolem sebe své vrstevníky, tak se určitě necítím být v jejich věku, být v jejich věku jsem. Pokud by se vnitřní energie a vnímání světa měly měřit věkem, tak se cítím jako dobře zachovalý padesátník. (směje se)

* Jak se to stane, že lidská duše stárne rychleji?

To kdybych věděl, tak bych to zpomaloval. Je to pro mě tak přirozené, že nemám ani potřebu to analyzovat, pokud se mě na to někdo nezeptá jako teď vy. Když řeknu, že to může být tím, co člověk zažije, tak je to trošku klišé. Každý z nás zažil něco bolestivého, traumatizujícího, těžkého. Může být celkem jedno, jestli je to ve dvaceti nebo ve třiceti, podstatnější je, jak intenzivně se vás to dotýká. Nebo jak prožíváte i zdánlivě méně důležité situace. Od dětství jsem hodně citlivý na některé věci, takže ve chvíli, kdy se mi v životě stane něco hrozného, táhnu si to pak s sebou furt. A když se mi v životě stane naopak něco krásného, je to tam taky furt. Všechno to prožívám na sto procent, možná na sto dvacet.

* To může být obohacující, ale také vysilující.

Ano, je to trošku sebedestruktivní. Někdy může jít jen o pitomou hádku nebo nedorozumění s někým, koho mám rád, a já se k tomu v duchu pořád vracím. Přemýšlím, jestli jsem tomu člověku neublížil, neukřivdil, nesu si to v sobě dlouho. Mám v sobě prazvláštní úložiště všech svých zážitků a prožitků. A vzhledem k tomu, že v dospívajícím věku ty prožitky byly i hodně negativní, tak mě to dost ovlivnilo. Obecně uvažuju o věcech trošku jinak než moji vrstevníci.

* Měl vliv i předčasný odchod vašeho tatínka?

No určitě. Bylo mi osmnáct, když onemocněl, dvacet, když zemřel. Byl pro mě superhrdina, takový dobrý tatka. Když vám odejde tak blízký člověk, a tak brzo... Každý, kdo to zná, ví, jaké to je. A pro mě to v tu dobu, kdy se to stalo, bylo o to komplikovanější, protože jsem zrovna dodělal školu a vydal se do dospělého světa uplatňovat to, co jsem se v té škole naučil. A to on už bohužel pořádně neviděl. Odešel krátce po tom, co jsem udělal maturitu. Nastoupil jsem do divadla a on zemřel. Nemohl jsem s ním už sdílet zážitky z profesních úspěchů, za které by on byl moc rád. Založením byl muzikant a měl rád divadlo, fandil mi. To sdílení člověku chybí. Vždycky když se mi pak něco povedlo -v divadle, u filmu nebo se vydařil koncert -tak jsem si povzdechnul, že tam ten tatka nemůže stát a prožít to.

* Na koncertě jste vyprávěl vtipnou historku z období tatínkova odchodu. Je vůbec něco, z čeho byste si legraci udělat nedokázal?

Pro mě humor žádné hranice nemá. Mám to tak nastavené právě díky těžkým zážitkům. Kdybych si z toho neuměl utahovat, neuměl to zlehčovat, asi už bych tady nebyl, protože já ten odchod tatky nesl opravdu těžce. Nebo by se ze mě možná stal zaprděný, zapšklý, ublíženecký typ člověka, který nemá nadhled. Taková lidé jsou většinou strašně nudní, umí ubližovat a jsou nepříjemní. Já nechtěl být nepříjemný, nechtěl jsem nikomu ubližovat a nechtěl jsem být, s prominutím, vůl. Tak se snažím tomu vysmívat.

* Funguje to jako obrana?

Humor je pro mě lék, obrana, štít. Myslím, že strachu bychom se měli vysmívat. Strach tady s námi bude vždycky, nejde ho úplně porazit, ale když se mu vysmějeme, zmenšuje se a ztrácí na síle. Vždycky když si z těžkých věcí dělám legraci, je to očišťující. Pořád se

nám budou dít věci, které nás znejišťují, znervózňují, nedělají nám dobře. A pořád bude potřeba se smát. Pokud budou lidé tenhle typ uvolnění vyhledávat, já ho budu vždycky rád zprostředkovávat.

* Co kdyby vám humor jako způsob obrany fungovat přestal?

To by byl můj konec. Představa, že bychom brali věci už jen vážně a byli pesimističtí, je strašná. Kdyby skončil humor, šel bych radši k lopatě nebo za pokladnu supermarketu. Ale humor je nesmrtelný, byl tu vždycky. Český humor je specifický. I v době, kdy tady zuřila válka, i v době protektorátu tady humor byl. Už to řekl někdo přede mnou, ale zopakuji to: Nejdůstojnějším projevem smutku je humor a smích. To platí v jakékoli době, za jakýchkoli podmínek.

* Býváte uvnitř smutný často?

Vlastně jo, jsem docela melancholický. Ale vždycky se nakonec dokážu zasmát. I když se prožívám a беру se moc vážně, nakonec se tomu velmi brzy vysměju. Řeknu si - přece nebudu takovej blbec, abych se tak prožíval. Je i humor, který mě nebaví, kterému se nesměju, ale to neznamená, že by neměl existovat. Najde se miliarda dalších lidí, kteří se mu smějí. Můžu si humor vybrat, a to je super.

* Začátkem roku jste měl horší období, problémy se zdravím. I tehdy vám humor pomohl?

Hlavně musím říct, že to bylo celé trochu přifouknuté. Onemocněl jsem, a abych se dal do kupy, musel jsem zrušit nějaká představení. Diváci se ptali, co se děje, a tak jsem na sociální síť napsal, že se na nějakou dobu stahuju. Špatně jsem to formuloval, nedomyslel jsem, že se toho někteří novináři chytí a napíšou články, že jsem se zhroutil, že končím, šílené věci! S bulvárem jsem přitom vůbec nekomunikoval, psali to všechno beze mě. Od té doby jsem odehrál desítky představení, koncertů a standupů. Jsem už v pohodě.

* Můžeme mluvit konkrétněji o tom, co vám bylo?

Klidně to řeknu - selhaly mi trošku plíce. Od dětství trpím silným astmatem, to se nedá úplně vyléčit. Mám fáze, kdy je mi líp, a kdy je mi hůř. Několik let to bylo dobré, neměl jsem žádný astmatický záchvat. Nepoužíval jsem ani léky na astma, protože jsem je nepotřeboval. Jenže letos v lednu jsem dělal spoustu věcí: točil jsem, hrál jsem divadlo, málo jsem spal.

* A tělo řeklo - už ne?

Nejdřív se mi jen hůř dýchalo, po konzultaci s lékařem jsem musel zase po letech vytáhnout léky. Ale nějak jsem to nevychytal, pořád jsem pracoval, hrál divadlo, i když už mi bylo velmi zle. Dostal jsem do toho plicní infekci, a jak ty plíce byly oslabené, začaly mi vypovídat službu, pracovaly jen na pár procent. Došlo to tak daleko, že jsem se nemohl pořádně nadechnout. To bylo blbý. Čtrnáct dní jsem byl bez práce a dával se do kupy, ale pak už jsem začal zase postupně pracovat. Léky беру furt, ale už jich není tolik. Jestli se mi dýchá líp nebo hůř, závisí na spoustě věcí, jako je moje aktuální životospráva, pracovní vyčíženost, psychický a fyzický stav.

* Přivedlo vás to ke zdravějšímu životnímu stylu?

No asi by mělo, že? Tu otázku chápu, nejste jediná, kdo to zmiňuje. Ale to bych musel být někdo jiný. (směje se) Jasně že jsem se nad tím zamyslel. Bylo mi tak zle, že jsem nemohl dojít z kuchyně do obýváku, protože jsem to neudýchal. I sednout si pro mě byl výkon, jako bych běžel maraton. V tu chvíli mi přišlo líto, že jsem to nechal zajít takhle daleko. Ale jakmile mi bylo líp, měl jsem pocit, že už zase můžu jet naplno. Jsem v tom nepoučitelny. Občas mi někdo říká - brzdi. Ale mně to nedá. To je, jako kdyby mi někdo zakazoval jít se vyčurat. Je to pro mě tak přirozené, že to sice můžu chvíli držet, ale pak mi praskne močák. Měl bych v sobě přetlak a byl bych nepřijemný. Potřebuje to ven. To už je něco nade mnou, neumím to úplně ovlivnit. A ani nevím, jestli je dobré potlačovat v sobě přirozené pochody. Myslím, že není.

* Co když si tím zkrátíte život?

Možná to bude znít blbě, ale řeknu to: Radši umřít v pětatřiceti šťastný a naplněný než tady být do devadesáti a nasraný. Nemám ambici dlouhověkosti, nevidím v tom nic apriori dobrého. Chci prožít život naplno, tak mě to baví víc. Ale jednu věc jsem se díky té nemoci naučil, a to je, že už se nehádám s blbcema, nevedu dialog s hlupákem. Když mě teď budete přesvědčovat, že je tráva modrá, tak vám řeknu, že je modrá. Nebudu se s vámi hádat, ztrácet svůj čas, energii a ve finále i zdraví tím, že se budu přít. Je to osvobozující.

Jediné, co mě přece jen trochu brzdi, je moje dcerka Anežka. Budou jí čtyři roky a pro ni tady chci být. Díky bohu za ni. Musím pro ni ještě chvíli zůstat silný a zdravý. Kdybych neměl Anežku, asi bych nad svým zdravím nepřemýšlel, bylo by mi to tak nějak jedno.

* Promiňte, jestli je to příliš osobní, ale napadá mě, že vám chybí sebeláska.

Obecně mám problém si uvědomit, že někdy může být něco taky jenom o mně, což je paradox, když dělám práci, která je postavená na egu a exhibování. V tom osobním světě mám problém naučit se, že je naprosto normální dopřát něco jenom sobě. Díky některým lidem, které jsem potkal a potkávám, jsem se naučil myslet někdy i na sebe, ale přirozeně to v sobě nemám. Vyrůstal jsem v prostředí rodiny, kde se žilo pro druhého. Moji rodiče žili pro mě na úkor sebe, stejně tak to měli jejich rodiče. Odmala mi bylo

vštěpováno, že pomáhat druhým je dobře, že o tom život je. Zdravou sobeckost se teď trochu učím, ale není to pro mě přirozené. Nakonec i svoji práci, divadlo, koncerty, nedělám proto, že bych to sám pro sebe potřeboval, ale protože potřebuji něco hezkého poslat dál.

* Jak se před publikem cítíte?

Není to tak, že bych se chtěl sám ukázat. Někdy se i trochu stydím. Uspokojení cítím až z odezvy diváků, když je to baví, když se cítí být naplněni. Neumím prožít takové to -ty vole, dneska jsem si to dal, to jsem byl dobrej! Spousta mých kolegů to takhle má, ale mě to nenapadá. Uspokojení cítím až ze vztahu s tím na té druhé straně.

* Zmínil jste dcerku Anežku. Jaký jste ve vztahu k ní?

Anežka je úžasná! Snažím se být pro ni kamarád, parták. Nechci do ní projektovat žádná svoje přání a ambice, jako to dělá hodně rodičů, to mi nepřipadá správné. Já jsem takový její pozorovatel. Chráním ji, co to jenom jde, to je takový silný pud. Snažím se jí všechno vysvětlovat, o všem si spolu povídáme. Ona se ráda ptá, já rád odpovídám. Nikdy jsem nezažil nic tak hezkého, jako je vztah k Anežce, nikdy! To mi žádná žena nikdy nedala a nikdy nedá. Anežka je moje jediná opravdová žena, je to pro mě největší láska, jakou jsem kdy měl. Takový je vztah k mojí Anežce!

* Kolik času s ní můžete po rozvodu s její maminkou trávit?

Jsme spolu patnáct dní v měsíci, takže půl měsíce jsme spolu furt, pořád spolu něco podnikáme. Teď je s maminkou, protože já jsem pracovně tady v Praze, ale hned jak se vrátím do Ostravy, což je zítra, budeme zase spolu. Takže jsme spolu hodně často, chtěl jsem, aby to tak bylo, a trval jsem na tom. Neměl bych ze sebe dobrý pocit, kdyby to bylo jinak.

* Vychováváte Anežku ve střídavé péči?

Máme péči společnou, to znamená, že se na všem domlouváme a nikdo nám neurčuje, kdy si máme Anežku předávat. Společná péče je nejlepší, pakliže se spolu ti dva umí domluvit. Úplně mi to vyhovuje a myslím, že i Aňulka se v tom naučila hezky chodit. Nebude vám vadit, když si dám elektronickou cigaretu?

* Vůbec ne. Kouříte i běžný tabák?

Kouřím oboje, střídám to. Víím, že bych kvůli zdraví kouřit neměl, ale je to jen jedna z mála mých neřestí. Někdo pije, fetuje, někdo chodí za kurvama, další kupuje drahé jachty nebo krade. Já jenom kouřím! Mám ten zlovyk rád, je to taková moje zábava. Přesto se na mě kvůli tomu někteří lidi dívají, jako bych vykrádal mateřské školky.

* Kolik cigaret denně vykouříte?

Záleží, jak je dlouhý den. Když vstávám pozdě, tak jich dám míň. A když vstávám brzo, protože mám třeba hodně práce a jsem mírně ve stresu, sáhnu po cigaretě častěji. Takže se můžu pohybovat mezi patnácti až čtyřiceti denně. Do toho ty elektronické... A taky káva, hodně kávy!

* Souvisí to s vašimi sebedestruktivními sklony, které jste zmínil v úvodu rozhovoru?

Bude to tak, ale nechci se litovat. Kdybych nekouřil, nepil, sportoval, zdravě jedl, na všechny byl milý, pořád peckovní, lidi by si do mě projektovali to, co sami ve svém životě neumí. Často se setkávám s tím, že když jste veřejně známý, lidé mají pocit, že máte být lepší člověk, což je samozřejmě nesmysl. Všichni jsme jen lidi, jen někdo je vidět víc a někdo míň. Kdyby byli na kameru zaznamenávání lidí, které nikdo nezná, tak myslím, že by to byla daleko větší bulvární paráda než tady ti herci a muzikanti, kteří žijou úplně normální život, jenom jsou víc vidět. Nejsem Buddha. A proto když jsem teď dostal hroznou chuť na cigáro, tak si ho klidně dám!

Strach tady s námi bude vždycky, ale když se mu vysmějeme, zmenšuje se a ztrácí na síle

Pokud by se vnitřní energie a vnímání světa měřily věkem, tak se cítím jako zachovalý padesátník Vyrůstal jsem v prostředí rodiny, kde se žilo pro druhého. Moji rodiče žili pro mě na úkor sebe Anežka je moje jediná a ví - « i» r opravdová žena, je to pro mě největší láska, jakou jsem kdy měl Štěpán Kozub v pěti bodech Narodil se 13. března 1996 v Bohumíně. Na Janáčkově konzervatoři v Ostravě vystudoval herectví. Během studií hostoval v **ostravských** divadlech: v **Národním divadle moravskoslezském** a v Aréně. Později začal působit v Divadle Mír, kde se stal uměleckým šéfem. Je součástí komediální improvizací show Tři tygři, která se skládá z řady kratších skečů. Tři tygři působí kromě živých vystoupení také na youtubu, kde mají 321 tisíc odběratelů. Kromě divadla se věnuje filmu a hudbě. Hrál ve filmech Spolu, Grand Prix či Zahradníkův rok. Koncertuje s hudebníkem Jiřím Krhutem. Oženil se v roce 2019 s tanečnicí Barborou Drulákovou, s níž měl vztah od doby studií. O rok později se jim narodila dcera Anežka. V roce 2023 se rozvedli.

Barbora Cihelková, barbora.cihelkova@pravo.cz

Foto archiv Divadla Mír

Akční komedie Tři tygři ve filmu: JACKPOT oslovila především mladé publikum.

Robin Ferro, Kryštof Hádek a Štěpán Kozub během zběsilé jízdy ve filmu Grand Prix.

S dalším ostravským patriotem Richardem Krajčem se sešli ve filmu Gump - jsme dvojka.

Bláznivá komedie ostravského Divadla Mír Mám na tebe chuť měla premiéru letos v květnu.

Muž mnoha profesí a tváří. Vystupuje jako herec, komik a zpěvák, za sebou však má i režisérské zkušenosti.

Foto: PEAVO - Petr Horník

ŠTĚPÁN KOZUB

Ambici dlouhověkosti nemám, chci žít naplno

Setkání v hotelovém baru na pražských Vinohradech vtěsnil mezi hudební koncert a divadelní představení. Přestože nesundá tmavé brýle, svou přímostí působí jako správný Ostravák. Bez okolků mluví o těžkých životních momentech, ale také o své největší lásce – čtyřleté dceři Anežce. „Něco tak hezkého jsem nikdy nezažil,“ usmívá se, když přijde řeč na roli otce. Barbora Cihelková

Neurazíte se, když vám hned na začátku povím, že bych vám hádala víc než dvacet

Měl vliv i předčasný odchod vašeho tatínka?

tičtí, je strašná. Kdyby skončil humor, šel bych radši k lopatě nebo za pokladnu super-

osm let:

Kdepak, vím, že mi lidi běžně tipují tak pětatřicet. Nevadí mi to.

Na kolik let se cítíte?

Jak kdy, ale skoro nikdy ne na svůj věk. Když mám kolem sebe své vrstevníky, tak se určitě necítím být v jejich věku, být v jejich věku jsem. Pokud by se vnitřní energie a vnímání světa měly měřit věkem, tak se cítím jako dobře zachovalý padesátník. (*směje se*)

Jak se to stane, že lidská duše stárne rychleji?

To kdybych věděl, tak bych to zpomaloval. Je to pro mě tak přirozené, že nemám ani potřebu to analyzovat, pokud se mě na to někdo nezeptá jako teď vy. Když řeknu, že to může být tím, co člověk zažije, tak je to trochu klišé. Každý z nás zažil něco bolestivého, traumatizujícího, těžkého. Může být celkem jedno, jestli je to ve dvaceti nebo ve třiceti, podstatnější je, jak intenzivně se vás to dotýká. Nebo jak prožíváte i zdánlivě méně důležité situace.

Od dětství jsem hodně citlivý na některé věci, takže ve chvíli, kdy se mi v životě stane něco hrozného, táhnu si to pak s sebou furt. A když se mi v životě stane naopak něco krásného, je to tam taky furt. Všechno to prožívám na sto procent, možná na sto dvacet.

Pokud by se vnitřní energie a vnímání světa měřily věkem, tak se cítím jako zachovalý padesátník

To může být obohacující, ale také vysilující.

Ano, je to trochu sebedestruktivní. Někdy může jít jen o pitomou hádku nebo nedorozumění s někým, koho mám rád, a já se k tomu v duchu pořád vracím. Přemýšlím, jestli jsem tomu člověku neublížil, neukřivdil, nesu si to v sobě dlouho.

Mám v sobě prazvláštní úložiště všech svých zážitků a prožitků. A vzhledem k tomu, že v dospívajícím věku ty prožitky byly i hodně negativní, tak mě to dost ovlivnilo. Obecně uvažuju o věcech trochu jinak než moji vrstevníci.

Ne určitě. Bylo mi osmnáct, když onemocněl, dvacet, když zemřel. Byl pro mě superhrdina, takový dobrý taška. Když vám odejde tak blízký člověk, a tak brzo... Každý, kdo to zná, ví, jaké to je. A pro mě to v tu dobu, kdy se to stalo, bylo o to komplikovanější, protože jsem zrovna dodělal školu a vydal se do dospělého světa uplatňovat to, co jsem se v té škole naučil. A to on už bohužel pořádně neviděl. Odešel krátce po tom, co jsem udělal maturitu. Nastoupil jsem do divadla a on zemřel.

Nemohl jsem s ním už sdílet zážitky z profesních úspěchů, za které by on byl moc rád. Založením byl muzikant a měl rád divadlo, fandil mi. To sdílení člověku chybí. Vždycky když se mi pak něco povedlo – v divadle, u filmu nebo se vydařil koncert – tak jsem si povzdechnul, že tam ten taška nemůže stát a prožít to.

Na koncertě jste vyprávěl vtipnou historiku z období tatínkova odchodu. Je vůbec něco, z čeho byste si legraci udělat nedokázal?

Pro mě humor žádné hranice nemá. Mám to tak nastavené právě díky těžkým zážitkům. Kdybych si z toho neuměl utahovat, neuměl to zlehčovat, asi už bych tady nebyl, protože já ten odchod tašky nesl opravdu těžce. Nebo by se ze mě možná stal zaprděný, zapšklý, ubliženecký typ člověka, který nemá nadhled. Takoví lidé jsou většinou strašně nudní, umí ubližovat a jsou nepřijemní. Já nechtěl být nepřijemný, nechtěl jsem nikomu ubližovat a nechtěl jsem být, s prominutím, vůl. Tak se snažím tomu vysmívat.

Funguje to jako obrana?

Humor je pro mě lék, obrana, štít. Myslím, že strachu bychom se měli vysmívat. Strach tady s námi bude vždycky, nejde ho úplně porazit, ale když se mu vysmějeme, zmenšuje se a ztrácí na síle. Vždycky když si z těžkých věcí dělám legraci, je to očistující. Pořád se nám budou dít věci, které nás znejišťují, znervózňují, nedělají nám dobře. A pořád bude potřeba se smát. Pokud budou lidé tenhle typ uvolnění vyhledávat, já ho budu vždycky rád zprostředkovávat.

Co kdyby vám humor jako způsob obrany fungovat přestal?

To by byl můj konec. Představa, že bychom brali věci už jen vážně a byli pesimis-

marketu. Ale humor je nesmrtejný, ryti tu vždycky. Český humor je specifický. I v době, kdy tady zuřila válka, i v době protektorátu tady humor byl.

Už to řekl někdo přede mnou, ale zopakuji to: Nejdůstojnějším projevem smutku je humor a smích. To platí v jakékoli době, za jakýchkoli podmínek.

Strach tady s námi bude vždycky, ale když se mu vysmějeme, zmenšuje se a ztrácí na síle

Býváte uvnitř smutný často?

Vlastně jo, jsem docela melancholický. Ale vždycky se nakonec dokážu zasmát. I když se prožívám a beru se moc vážně, nakonec se tomu velmi brzy vysměju. Řeknu si – přece nebudu takovej blbec, abych se tak prožíval.

Je i humor, který mě nebaví, kterému se nesměju, ale to neznamená, že by neměl existovat. Najde se miliarda dalších lidí, kteří se mu smějí. Můžu si humor vybrat, a to je super.

Začátkem roku jste měl horší období, problémy se zdravím. I tehdy vám humor pomohl?

Hlavně musím říct, že to bylo celé trochu přifouknuté. Onemocněl jsem, a abych se dal do kupy, musel jsem zrušit nějaká představení. Diváci se ptali, co se děje, a tak jsem na sociální síte napsal, že se na nějakou dobu stahuju.

Špatně jsem to formuloval, nedomyslel jsem, že se toho někteří novináři chytí a napíšu články, že jsem se zhroutil, že končím, šílené věci! S bulvárem jsem přitom vůbec nekomunikoval, psali to všechno beze mě.

Od té doby jsem odehrál desítky představení, koncertů a standupů. Jsem už v pohodě.

Můžeme mluvit konkrétněji o tom, co vám bylo?

Klidně to řeknu – selhal mi trochu plíce. Od dětství trpím silným astmatem, to se nedá úplně vyléčit. Mám fáze, kdy je mi líp, a kdy je mi hůř. Několik let to bylo dobré, neměl jsem žádný astmatický záchvat. Ne-

→

5

Akční komedie *Tři tygři* ve filmu: *JACKPOT* oslovila především mladé publikum.

Foto: Jan Lipovský

používal jsem ani léky na astma, protože jsem je nepotřeboval. Jenže letos v lednu jsem dělal spoustu věcí: točil jsem, hrál jsem divadlo, málo jsem spal.

A tělo řeklo – už ne?

Nejdřív se mi jen hůř dýchalo, po konzultaci s lékařem jsem musel zase po letech vytáhnout léky. Ale nějak jsem to nevychytil, pořád jsem pracoval, hrál divadlo, i když už mi bylo velmi zle. Dostal jsem do toho plicní infekci, a jak ty plíce byly oslabené, začaly mi vypovídat službu, pracovaly jen na pár procent. Došlo to tak daleko, že jsem se nemohl pořádně nadechnout. To bylo blbě.

Čtrnáct dní jsem byl bez práce a dával se do kupy, ale pak už jsem začal zase postupně pracovat. Léky beru furt, ale už jich není tolik. Jestli se mi dýchá líp nebo hůř, závisí na spoustě věcí, jako je moje aktuální životospráva, pracovní vytíženost, psychický

Robin Ferro, Kryštof Hádek a Štěpán Kozub během zběsilé jízdy ve filmu Grand Prix.

S dalším ostravským patriotem Richardem Krajčem se sešli ve filmu Gump – jsme dvojka.

6

a fyzický stav.

Vyrůstal jsem v prostředí rodiny, kde se žilo pro druhého. Moji rodiče žili pro mě na úkor sebe

Přivedlo vás to ke zdravějšímu životnímu stylu?

No asi by mělo, že? Tu otázku chápu, nejste jediná, kdo to zmiňuje. Ale to bych musel být někdo jiný. (směje se) Jasně že jsem se nad tím zamyslel.

Bylo mi tak zle, že jsem nemohl dojít z kuchyně do obýváku, protože jsem to neudýchal. I sednout si pro mě byl výkon, jako bych běžel maraton. V tu chvíli mi přišlo líto, že jsem to nechal zajít takhle daleko. Ale jakmile mi bylo líp, měl jsem pocit, že už zase můžu jet naplno. Jsem v tom nepočítelný.

Občas mi někdo říká – brzdí. Ale mně to nedá. To je, jako kdyby mi někdo zakazoval jít se vyčurat. Je to pro mě tak přirozené, že to sice můžu chvíli držet, ale pak mi praskne močák.

Měl bych v sobě přetlak a byl bych nepřijemný. Potřebuje to ven. To už je něco nade mnou, neumím to úplně ovlivnit. A ani nevím, jestli je dobré potlačovat v sobě přirozené pochody. Myslím, že není.

Co když si tím zkrátíte život?

Možná to bude znít blbě, ale řeknu to: Radši umřít v pětáctičetí šťastný a naplněný než tady být do devadesáti a nasraný. Nemám ambice dlouhověkosti, nevidím v tom nic apriori dobrého. Chci prožít život naplno, tak mě to baví víc.

Ale jednu věc jsem se díky té nemoci naučil, a to je, že už se nehádám s blbcema, ne-

vedu dialog s hlupákem. Když mě teď budete přesvědčovat, že je tráva modrá, tak vám řeknu, že je modrá. Nebudu se s vámi hádat, ztrácet svůj čas, energii a ve finále i zdraví tím, že se budu přít. Je to osvobozující.

Jediné, co mě přece jen trochu brzdí, je moje dcera Anežka. Budou jí čtyři roky a pro ni tady chci být. Díky bohu za ni. Musím pro ni ještě chvíli zůstat silný a zdravý. Kdybych neměl Anežku, asi bych nad svým zdravím nepřemýšlel, bylo by mi to tak nějak jedno.

Anežka je moje jediná opravdová žena, je to pro mě největší láska, jakou jsem kdy měl

Promiňte, jestli je to příliš osobní, ale napadá mě, že vám chybí sebeláska.

Obecně mám problém si uvědomit, že někdy může být něco taky jenom o mně, což je paradox, když dělám práci, která je postavená na egu a exhibování. V tom osobním světě mám problém naučit se, že je naprosto normální dopřát něco jenom sobě.

Díky některým lidem, které jsem potkal a potkávám, jsem se naučil myslet někdy i na sebe, ale přirozeně to v sobě nemám. Vyrůstal jsem v prostředí rodiny, kde se žilo pro druhého. Moji rodiče žili pro mě na úkor sebe, stejně tak to měli jejich rodiče. Odmalá mi bylo vštěpováno, že pomáhat druhým je dobře, že o tom život je. Zdravou sobeckost se teď trochu učím, ale není to pro mě přirozené.

Bláznivá komedie ostravského Divadla Mír Mám na tebe chuť měla premiéru letos v květnu.

třeboval, ale protože potřebuji něco hezkého poslat dál.

Jak se před publikem cítíte?

Není to tak, že bych se chtěl sám ukázat. Někdy se i trochu stydím. Uspokojení cítím až z odezvy diváků, když je to baví, když se cítí být naplněni. Neumím prožít takové to – ty vole, dneska jsem si to dal, to jsem byl dobrý! Spousta mých kolegů to takhle má, ale mě to nenapadá. Uspokojení cítím až ze vztahu s tím na té druhé straně.

Zmínil jste dcerku Anežku. Jaký jste ve vztahu k ní?

žádná svoje přání a ambice, jako to dělá hodně rodičů, to mi nepřipadá správné. Já jsem takový její pozorovatel. Chráním ji, co to jenom jde, to je takový silný pud.

Snažím se jí všechno vysvětlovat, o všem si spolu povídáme. Ona se ráda ptá, já rád odpovídám. Nikdy jsem nezažil nic tak hezkého, jako je vztah k Anežce, nikdy! To mi žádná žena nikdy nedala a nikdy nedá. Anežka je moje jediná opravdová žena, je to pro mě největší láska, jakou jsem kdy měl. Takový je vztah k mojí Anežce!

Kolik času s ní můžete po rozvodu s její maminkou trávit?

Muž mnoha profesí a tváří. Vystupuje jako herec, komik a zpěvák, za sebou však má i režisérské zkušenosti.

Foto archiv Divadla Míř

měsíce jsme spolu furt, pořád spolu něco podnikáme. Teď je s maminkou, protože já jsem pracovně tady v Praze, ale hned jak se vrátím do Ostravy, což je zítřka, budeme zase spolu. Takže jsme spolu hodně často, chtěl jsem, aby to tak bylo, a trval jsem na tom. Neměl bych ze sebe dobrý pocit, kdyby to bylo jinak.

Vychováváte Anežku ve střídavé péči?

Máme péči společnou, to znamená, že se na všem domlouváme a nikdo nám neurčuje, kdy si máme Anežku předávat. Společná péče je nejlepší, pakliže se spolu ti dva umí domluvit. Úplně mi to vyhovuje a myslím, že i Anežka se v tom naučila hezky chodit.

Nebude vám vadit, když si dám elektronickou cigaretu?

Vůbec ne. Kouříte i běžný tabák?

Kouřím oboje, střídám to. Vím, že bych kvůli zdraví kouřit neměl, ale je to jen jedna z mála mých neřestí. Někdo pije, fetuje, někdo chodí za kurvama, další kupuje drahé jachty nebo krače. Já jenom kouřím! Mám ten zlovyk rád, je to taková moje zábava. Přesto se na mě kvůli tomu někteří lidé dívají, jako bych vykrádal mateřské školky.

Kolik cigaret denně vykouříte?

Záleží, jak je dlouhý den. Když vstávám pozdě, tak jich dám méně. A když vstávám br-

zo, protože mám třeba hodně práce a jsem mírně ve stresu, sáhnu po cigaretě častěji. Takže se můžu pohybovat mezi patnácti až čtyřiceti denně. Do toho ty elektronické... A taky káva, hodně kávy!

Souvisí to s vašimi sebedestruktivními sklopy, které jste zmínil v úvodu rozhovoru?

Bude to tak, ale nechci se litovat. Kdybych nekouřil, nepil, sportoval, zdravě jedl, na všechny byl milý, pořád peckovní, lidi by si do mě projektovali to, co sami ve svém životě neumí.

Často se setkávám s tím, že když jste veřejně známý, lidé mají pocit, že máte být lepší člověk, což je samozřejmě nesmysl. Všichni jsme jen lidi, jen někdo je vidět víc a někdo méně.

Kdyby byli na kameru zaznamenávání lidi, které nikdo nezná, tak myslím, že by to byla daleko větší bulvární paráda než tady ti herci a muzikanti, kteří žijou úplně normální život, jenom jsou víc vidět. Nejsem Buddha. A proto když jsem teď dostal hroznou chuť na cigáro, tak si ho klidně dám! ■

barbora.cihelkova@pravo.cz

Štěpán Kozub v pěti bodech

- Narodil se 13. března 1996 v Bohumíně. Na Janáčkově konzervatoři v Ostravě vystudoval herectví.
- Během studií hostoval v ostravských divadlech: v Národním divadle moravskoslezském a v Aréně. Později začal působit v Divadle Míř, kde se stal uměleckým šéfem.
- Je součástí komediální improvizací show Tři tygři, která se skládá z řady kratších skečů. Tři tygři působí kromě živých vystoupení také na youtube, kde mají 321 tisíc odběratelů.
- Kromě divadla se věnuje filmu a hudbě. Hrál ve filmech Spolu, Grand Prix či Zahradníkův rok. Koncertuje s hudebníkem Jiřím Krhutem.
- Oženil se v roce 2019 s tanečnicí Barborou Drulákovou, s níž měl vztah od doby studií. O rok později se jim narodila dcera Anežka. V roce 2023 se rozvedli.